

[Kirkeministeren.]

havde bl. a. visse tekniske Mangler, der gjorde, at det var umuligt at blive staaende ved den. Men en Del af de Præster, som blev ansat under Præstelønningsloven af 1927, faar personlige Tillæg, og det vil vare ved endnu i nogle Aar. De personlige Tillæg, som Præstelønningsfonden har at udrede i den Anledning, beløber sig til ca. 200 000 Kr. aarlig.

Men der er ogsaa et andet Forhold, der ændrer Udgifterne. Da Præstegaardene gik over til Menighederne, overtog Lønningsfonden — det vil altsaa sige Kirkeskatten — en Del af den Gæld, der hvilede paa Præstegaardene, og en Del af de Udgifter, som gik med, for at Præstegaardene kunde blive overleveret til Menighederne i forsvarlig Stand. Dette Beløb er ikke saa lille, men ogsaa det formindskes Aar for Aar.

Saa er der det Beløb, som er fremkommet ved den Omstændighed, at jeg, som det blev udtrykt, ikke udskrev tilstrækkelig Kirkeskat i min første Ministertid. Det er rigtigt; jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at holde Kirkeskatten nede, jeg søgte gennemført Beparelser, jeg stræbte efter at nedlægge smaa Embeder. Der blev nedsat en Kommission, som skulde tage det Spørgsmaal under Overvejelse, og efter dens Forslag mente man, der kunde spares ca. 400 000 Kr. aarlig og endda være forsvarlig Præstebetjening for Befolkningen. Saa kom Ministerskiftet i Slutningen af 1926, og disse smaa Embeder, som jeg havde ladet staa ledige for af Beparelshensyn at kunne sammenlægge dem, blev alle sammen oplaaet ledige og besat. Ifølge den Præstelønningslov, som blev vedtaget omtrent samtidig, blev de besat med en Begyndelseslønning, som var mellem 300 og 400 Kr. større end den tidligere Begyndelsesløn. Dette siger jeg for at gøre opmærksom paa, at naar jeg holdt Kirkeskatten saa langt nede i de 2 Aar, da jeg var Minister, var det, fordi jeg syslede med omfattende Beparelseforanstaltninger. Naturligvis, det var en Risiko, for jeg kunde jo ikke gøre Regning paa — det vil jeg villigt indrømme —, at disse Foranstaltninger kunde gennemføres. Og de blev altsaa ikke gennemført takket være Ministerskiftet. Præstelønningerne blev endda forhøjet takket være Overgangen fra det socialdemokratiske Ministerium til Venstres Ministerium. Og selv om man saa udskrev større Skat i de følgende Aar, var det ikke tilstrækkeligt heller. Derfor voksede Underskuddet og var, som det ærede Medlem sagde, 3½ Mill. Kr., da jeg traadte til i 1929, bl. a. fordi der altsaa var forhøjede

Udgifter til Præstelønninger. Ved Præstelønningsloven af 1931 blev der gjort en Ændring deri: Udgifterne til Kørselsgodtgørelse og Konfirmandstuegodtgørelse blev nedsat, saa at vi kom ind paa Beparelser paa dette Omraade. Men der skal Tid til at afbøde de uheldige, de ulykkelige Følger af den Administration inden for Kirken, som fandt Sted under min Formand i Kirkeministeriet og de Love, som blev vedtaget i den Tid. Det strides vi med endnu, og det vil vi, som jeg før oplyste, strides med en Del Aar endnu. Men jeg gentager, hvad jeg sagde før, at jeg er overbevist om, at man kan holde Kirkeskatten paa det Beløb, den er paa i Øjeblikket, saa at den ikke bliver større. Jeg skal i Parentes bemærket ikke have noget imod, at der vedtages en Bestemmelse om, at den ikke kan forhøjes ud over det Beløb, den andrager i Øjeblikket, uden Rigsdagens Samtykke, hvis man ønsker det. Jeg mener endogsaa, at det kunde være en heldig Foranstaltning. Dette er, hvad jeg har at sige med Hensyn til Kirkeskatten, som udskrives til Supplering af Præstelønningerne.

Med Hensyn til de Reservefonds, der har været talt om, skal jeg gøre følgende Bemærkninger. Der er to Fonds, nemlig Kirketiendmidlernes Reservefond, som var paa 1 Mill. Kr., og Præstetiendmidlernes Reservefond, som var og fremdeles er saa nogenlunde paa 1½ Mill. Kr. Efter at der havde været ført mange Forhandlinger derom og indhentet Responsum fra Kammeradvokaten, fik jeg Tilslutning fra Folketingets Finansudvalg — med Undtagelse af de konservative Medlemmer, tror jeg; der var dog et Punkt, de gav Tilslutning til, nemlig Anvendelsen af et Beløb til Opførelsen af en Kirke for Danske i Hamborg, men ellers var det Venstre, Radikale og Socialdemokrater, der gav deres Tilslutning — til at „tage“, som det ærede Medlem saa smukt stadig udtrykker det, fra Kirketiendmidlernes Fond ½ Mill. Kr. til Opførelse af bestemte Kirker og til Restaurering af andre bestemte Kirker, som blev nævnt. Pengene er anvendt dertil med Samtykke af Rigsdagen, og de betaales tilbage med et Beløb af 10 000 Kr. aarlig, altsaa i Løbet af 50 Aar. Alt det formelle er i Orden.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds spurgte, om Stiftsøvrighederne ikke var spurgt om Anvendelsen. Nej, Stiftsøvrighederne er ikke spurgt, og Stiftsøvrighederne skal heller ikke spørges. Det er Rigsdagen i Forbindelse med Ministeren, der har Bemyndigelsen. Stiftsøvrighederne indtager